

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscriptions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director general: Vicent Sanchis.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Víctor Maceda i Violeta Tena.

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Ana Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rubriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba, Ferran Sáez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronot (*Moscú*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt (*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez (*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla (*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas (*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C. Serra (*Berlín*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*), Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés, Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez, David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupí, Josep Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M. Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer, José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Foto portada: EFE

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

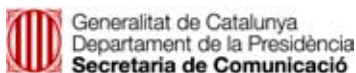
Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Rotimpres.

Aiguaviva (Gironés).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Amb el suport:

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Paguen els dèbils

Els prejudicis no solen ser bons acompanyants d'una interpretació de la realitat que es vulga solvent. Ni tampoc la ira i el ressentiment, per molt justos que resulten. La indignació que expressen al carrer milers d'afectats per la crisi és del tot justificable. Com deia Ovidi Montllor en una cançó, "i encara passa poc". Ara, els consignes que trien els manifestants i que ràpidament escalen rècords en les xarxes socials massa sovint són només demagògia. Que "els rics" no paguen impostos és, senzillament, mentida. A Espanya en paguen tots aquells que l'Agència Tributària controla, siga per mitjà d'una societat, com a autònoms o a través d'una nòmina. I qui més té més paga. Una altra cosa és que els qui realment tenen grans recursos miren per tots els mitjans d'estalviar-se la màxima pressió fiscal en un estat que se situa entre els que més collen d'Europa. O que les grans empreses tinguen mil i una possibilitats d'evitar-se impostos a través de xarxes societàries, paradisos fiscals i tot allò que es vulga.

L'estat eludeix conflictes amb aquelles empreses que proporcionen milers de llocs de treball. I encara més si són multinacionals. Però quan una persona física tributa a Espanya, els controls i les inspeccions són inflexibles. I més ara, que s'han desbocat per les pressions que reben els inspectors d'un govern que necessita com siga aturar l'hemorràgia de la baixada d'ingressos.

Dit tot això, les consignes, per molt de catecisme que semblen, també poden ser certes. És cert, per exemple, que el sistema bancari ha perpetrat enormes excessos sense que les autoritats encarregades d'evitar-los —el Banc d'Espanya o la Comissió Nacional del Mercat de Valors— hagen actuat amb responsabilitat i eficàcia. Més aviat al contrari. Tot el sistema de caixes —amb l'excepció de la Caixa i, en una mesura molt més humil, les de Pollença i Ontinyent— s'ha ensorrat a causa d'una gestió absolutament irresponsable i controlada per uns poders públics als quals ara cal demanar responsabilitats. Gestors públics han malversat diners privats en operacions ruïnoses, préstecs inconfessables i inversions injustificables. Això és cert. I també ho és que, quan ha arribat el moment de les pèrdues i els planys, n'hi ha que han sabut evitar-los. Amb la complicitat d'uns gestors que ja fugien del foc. Clients privilegiats de les caixes desfetes van escapar-se a temps, per exemple, de l'infern de les preferents. I ho van fer amb la col·laboració dels responsables de les entitats i la complicitat del Banc d'Espanya i la Comissió Nacional del Mercat de Valors. Mentre milers de clients humils s'enfonsaven més i més en un fang que els ha acabat arruïnant.

Als nostres lectors

Què va passar a Bankia?

Què va passar a Bancaixa? Com és que la principal entitat de crèdit valenciana va entrar en una espiral d'errors, excessos i despropòsits que va desembocar en la intervenció? Com es va fer la fusió a Bankia i quines decisions delirants van provocar una de les sortides a borsa més catastròfiques del sistema bancari espanyol? No és possible que tanta equivocació i tanta mala fe se salden sense exigir-ne responsabilitats i que els gestors de tot el desastre se n'hagen anat amb indemnitzacions milionàries. Aquesta setmana Gemma

Aguilera i Violeta Tena analitzen una de les jugades que més víctimes indefenses ha deixat en la ruïna: les anomenades participacions preferents i el deute subordinat. I expliquen alhora qui o com se n'ha pogut escapar.